

Katselin ympärilläni, uteliaana etsiskellen tuttuja kasvoja. Emma nykäisi collegepuseroni hihastani, ohjaten minua kanssaan lähemmäs lavaa, jossa bändin kitaristi oli jo virittämässä kitaraansa illan keikkaa varten. Kello näytti kymmentä vaille yhdeksää, ja ihmiset tuuppivat toisiaan yrittäessään päästä aivan lavan eteen. Emma oli aivan lumoutunut kitaristista, mutta minä yritin edelleen tähyillä keitä oli tullut paikalle. Olin kuitenkin sen verran lyhyt, hieman alle 160 senttiä, että vaikka kuinka yritin nähdä ihmisten yli, en vain yksinkertaisesti onnistunut siinä. Valot välkkyivät, ja nuoret nauroivat ja juttelivat innostuneina. Käännyin katsomaan oikealle puolelleni. Ensin näin vain Emman edelleen poukkoilemassa hermostuneena paikoillaan, ja muita tummanpuhuvia ja kauniita nuoria, mutta kun katsoin pidemmälle heidän ohitse, katseeni löysi etsimäni naisen. Siellä hän oli. Sydämeni hyppäsi kurkkuun, ja jalkani alkoivat tuntua heikoilta. Tuijotin häntä silmät suurina, tietämättä mitä tehdä. Hän oli niin kaunis - mustat, kuohkeat hiukset hattaramaisena kehänä hänen päänsä ympärillä, vaaleat kireät farkut, musta toppi ja nahkatakki verhoamassa kurvikasta kehoa, ja silmät mustiksi meikattuina. Nella. Hän todella oli täällä. Hän oli kahden kaverinsa kanssa. Toisen heistä olin nähnyt aikaisemminkin, poikatyön, jonka nimen muistelin olevan Laura, mutta toista tyttöä - pitkää, hoikkaa ja vaaleahiuksista - en ollut ennenkin nähnyt. Nella nauroi juuri jollekin mitä Laura oli hänelle sanonut, eikä huomannut minua. - Voi helvetti, sanoin sitten Emmalle. Hän katsoi ensin minua, ja sitten Nellan suuntaan. Tietenkään hän ei ollut ennen edes nähnyt Nellaa, sillä Emma oli vain käymässä täällä, mutta olin kertonut hänelle kaiken mahdollisen hämmästyttävästä suhteestamme. - Mitä nyt? Emma kysyi hajamielisesti taas lavalle tähyillen, eikä selvästikään ymmärtänyt tilanteen vakavuutta. - Nella! vastasin hänelle ja nyökäytin päätäni tytön suuntaan. - Kuka noista? hän kysyi jo ilmeisen uteliaana käännettyään katsomaan osoittamaani suuntaan, kun taas minä ahdistuin entisestään. Totta kai Nella oli täällä, osasin odottaakin häntä, mutta silti en ollut valmistautunut hänen kohtaamiseensa. - No toi kaunis. Äh, siis toi jolla on nahkatakki ja vaaleet farkut, selitin Emmalle, joka kohotti toista kulmaansa arvostelevasti. Ystäväni oli ihana, mutta olin helpottunut siitä että hän asui toisessa kaupungissa, joten näimme harvemmin, sillä hän osasi olla aika ärsyttävä. - Hyvä valinta Linda! Te tullette olemaan tän tuppukylän kuumin pari, hän virnuili. Ihan oikeasti. Ja sitten Nella käänsi päätään kuin tuntisi tuijotukseni, ja katsoi suoraan minuun. Ensin hänen katseensa oli vähän etäinen, mutta sitten hän huomasi minut. Hänen silmiinsä syttyi tuttu, ihanan hämmästyvä hohde, ja hän hymyili minulle. Minäkin hymyilin hänelle, ja näytin luultavasti idiootilta tuijottaessani häntä kuin mikäkin pelle, mutta juuri silloin en jaksanut välittää. Hän heilutti kättään ja minä vastasin heilutukseen. Sitten lavalta alkoi kuulua kitarariffiä, ja epämääräistä murinaa, ja yleisö rupesi metelöimään entisestään. Se varasti hänen huomionsa, ja minäkin siirryin lähemmäs lavaa. Metalcorebändin tatuoitu laulaja tuli esiin mustiin pukeutuneena, ja rumpali alkoi paukuttaa tiukkaa komppia. Yleisö heräsi henkiin, ja musiikki lävisti jokaisen paikalla olijan. Tempouduin keikan vietäväksi, ja seuraavan tunnin ajan lähes unohdin Nellan läsnäolon. Kun bändin jäsenet mylvivien aploodien saattelemina astelivat lavalta pois, Emma hieroi korviaan ja katsoi minuun tietäväisesti. - No mitä? yritin sanoa hänelle, mutta en kuullut edes omaa ääntäni kuuloni hetkellisen lamautumisen johdosta. - No tee nyt jotakin! Luin hänen huuliltaan ja katsoin kun nyökkäsi Nellan suuntaan. Veri tykytti suonissani, tunsin sykkeen takovan kaulallani mutta nyökkäsin Emmalle. Ihmiset valuivat ulos sankkana rykelmänä, ja juuri ja juuri vielä erotin Nellan muista tummatukkaisista naisista. Lähdin puskemaan itseäni väkijoukkoa kohti, ja saavutin hänet vihdoin narikalla. Hän otti laukkunsa ja kääntyi äkisti. Lähes törmäsin häneen. Tartuin kiinni hänen käteensä. Nella tunsu kosketukseni, näytti ensin hämmästyneeltä ja sitten hymyili. Nyökäytin päätäni oven suuntaan,

ja pujotin sormeni hänen sormiensa lomaan. Sydämeni jyske tuntui kehoni joka solussa, kun kävelimme ulos. Hän ei irrottanut otettaan, vaan puristi kättäni omassaan ja seurasi perässäni. Avasin ulko-oven ja astuimme kylmään lokakuiseen iltaan. Nellan käsi oli yhä omassani, kun kävelimme mitään puhumatta jokusen minuutin läheiseen puistoon. Vasta kun istahdin penkille hän päästi irti ja katsoi minua. En tiennyt mitä sanoisin hänelle. Nella istui viereeni. Hän oli hiljaa, minä mietin miksi olin edes tuonut hänet tänne. Miksi hän oli tullut kanssani mitään kyselemättä. Tuuli puhalsi viileästi hetkittäin, kaupunki oli jo hiljentymässä ja hämärä laskeutunut tunteja sitten. Vetäisin syvään henkeä ja kohtasin hänen suuret silmänsä. Mä tota.. Mä.. Helvetti. Alkoipa lupaavasti. Nella hymyili rohkaisevasti. - Niin? hän sanoi, ja mielessäni pyöri yhtäkkiä asioita, joilla ei olisi pitänyt olla minkäänlaista merkitystä sillä hetkellä. Koulun lattiat ovat siniset. Jätin koneeni valmiustilaan lähtiessäni. Meinasin myöhästyä aamulla linja-autosta. . . Se kuski oli kyllä tarpeettoman tyly, mitä sitten jos en ole aamuihminen, ei ole hänen asiansa kommentoida yhtään mitään minun uniryhtiini liittyvää... Pääni löi tyhjää. Nellan ilme oli vaikeasti tulkittavissa. Hänen sinivihreissä silmissään oli häivähdys epävarmuutta, mutta hänen katseensa oli loputtoman lämmin ja olisin halunnut hukuttautua hänen silmiinsä. - Linda? Nella kysyi ja kosketti etusormellaan hellästi poskeani. Olin varma että hän pystyi kuulemaan epätasaisen sydämen sykkeeni. - En mä pysty tähän, huokaisin paniikissa, ja nousin ylös. Olin kääntymässä lähteäkseni pois, kun hän nousi, tarttui käteeni ja veti minut lähelleen. Hänen kätensä kietoutuivat ympärilleni, ja ennen kuin tajusinkaan sitä, hänen lämpimät huulensa olivat omillani. Tarrauduin häneen, ja luulin pyörtyväni siihen paikkaan. Hän siirsi toisen kätensä poskelleni, ja olin varma että näin unta. Hänen suudelmansa oli uskomattoman pehmeä mutta vaativa. Sanoja ei tarvittu, sillä hetkellä palaset vain lokahtivat paikoilleen. Halusin hänet, ja ensimmäistä kertaa elämässäni tiesin myös miltä tuntuu kun joku haluaa minut.